

Pavel Tomeš
Ilustrace Jan Duchoň

ZÁPISKY MALÉHO TYRANOSAURA

dalších 77 fejetonů z týdeníku

MLADÁ FRONTA

7 Sedmička

Mladá fronta

Copyright © Pavel Tomeš, 2012
Illustrations © Jan Duchoň, 2012
© Mladá fronta, 2012

Pavel Tomeš
Ilustrace Jan Duchoň

ZÁPISKY MALÉHO TYRANOSAURA

dalších 77 fejetonů z týdeníku MLADÁ FRONTA **7** **Sedmička**

Mladá fronta

Heleně, Oliverovi a Adamovi
Všem, kteří se rádi smějí

PRVNÍ VĚTA, KTERÁ MĚ ZMĚNILA

První věta každé knihy je nejdůležitější a může rozhodnout o osudu celého díla. Časopis Reflex dokonce uspořádal anketu o nejlepší první větu, aby zjistil, jestli je *první věta opravdu tak důležitým faktorem, jak ve vzácné shodě tvrdí většina prozaiků, literárních teoretiků a čtenářů*. Zasloužili intelektuálové i čtenáři v ní citovali první věty svých oblíbených knih a vyznávali se z toho, co pro ně znamenají a jak je ovlivnily.

První věta, která zásadně ovlivnila mě, mezi nimi ale chyběla. Zní následovně: *Co je to vlastně salát?* Když jsem tu větu četl poprvé, prostě mě dostala a dosud pro mě hodně znamená. Pochází z knihy Jany Královcové Chutné saláty pro moderní ženu a je

to geniální první věta. Hned na začátku vytváří dokonale to pravé napětí, takovou chuť číst dál ve mně nedokázalo vzbudit intro žádného velkého románu. *Co je to vlastně salát?* Zkuste si tu větu říct pomalu a nahlas, a pak se nad ní zamyslete. Jak rychle dokáže pět slov podminovat strašnou náloží nejistoty tak zdánlivě neotřesitelnou součást našich životů, jako je... salát. A jak vyumělkovaně a intoušsky proti tomu zní některé první věty klasických románů. Kam se hrabe Joyce, Kundera a Marquéz a jejich komplikovaná souvětí! Tohle je jednoduchá věta, kterou si každý snadno zapamatuje, aby si ji mohl lehce vybatvit, když se ocitne na nějaké životní křižovatce nebo když prostě jen potřebuje udělat dojem. Často jsem ji při různých příležitostech citoval ve společnosti a pokaždé i ty největší chytráky a vyhlášené diskutéry viditelně zaskočila, uhýbali očima a jen těžko hledali odpověď.

Mohu říct, že mi v mém osobnostním růstu mockrát pomohla. Když se mi nedařilo, nebo naopak, když jsem si byl až moc jistý sám sebou, stačilo mi připomenout si těch pár slov a zase jsem byl zpátky nohama na zemi.

Občas přemýšlím, kolik lidí si tuhle otázku za celý svůj život třeba ani nepoloží. Jako by se jí možná trochu báli. Ano, je to strach, co vidím v očích lidí, kteří ji zaslechnou, když ji nevědomky v zamyšlení vyslovím nahlas třeba při cestě tramvají.

Co je to vlastně salát? Kniha s touto první větou bude mít v mé knihovničce vždy čestné místo. Mimochodem, ze stejné knihy pochází i moje nejoblíbenější druhá věta. *Při hlubším zamyšlení zjistíme, že odpověď není vůbec jednoduchá.*

KOČKA NOSTRA

Už skoro deset let nejsme na vlastní zahradě pány. Kdykoli tam přijdeme, máme ty dva pořád za zadkem. Nic neříkají, jen mhouří oči a občas do nás jakoby náhodou drze šťouchnou, zkrátka mafiánské způsoby. Dino a Luigi. Pěkně jsme to vymňoukli, když jsme našim kocourům dali tenkrát z legrace ta italská jména.

Mělo nás varovat, když Dino ještě jako kotě zlo- mil ve sklepe tatínkovi ruku. (Zamotal se mu pod nohy, prý to byla „nehoda“.) Pravda je, že Dino byl vždycky mírně dementní kocour, jenž měl blízko k násilí. Luigi byl od začátku ten chytřejší. Ale byl to on, kdo skopnul ze střechy Dona Čičiho přezdívaného Zrzek, který tehdy rozhodně nedopadl na všechny čtyři. Zkusil se jim postavit i Mlátička Mourek, ale pak ho jednou v noci srazilo auto. O tom, jak to bylo, si cvrlikali vrabci na střeše, ale Dino si na ně na té střeše počkal a bylo po ptákách. Už za dva roky ovlá-

dali celý blok a z Luigiho se stal capo di tutti čiči. Nic jim nebylo proti srsti, na druhou stranu tihle dva uměli vždycky pustit chlup, zvlášť pokud šlo o nějakou fajnovou kočičku.

Ne, rozhodně nemůžu říct, že by nám Luigi s Dinem někdy přímo vyhrožovali. Občas nějaká ta mrtvá myš přede dveřmi, to jo, ale vždycky stačilo jen zvednout měsíční odvod konzerv Whiskas a byl klid. I na ten gang černých koček, které kolem sebe shromáždili a které nám pokaždé tak okatě přebíhají přes cestu, jsme si už zvykli. A že mi Dino občas na uvítanou zatne přátelsky drápek do rozkroku, беру jen jako typický siciliánský vtípek.

Ne že bychom se báli chodit na vlastní zahradu, to ne. Spíš si jen vychutnáváme ty vzácné chvíle, kdy tam ti dva nejsou. Vždycky si říkám, kde asi můžou být. Raději to ale nechci vědět. Nejspíš někde mlátí nějakého psa.

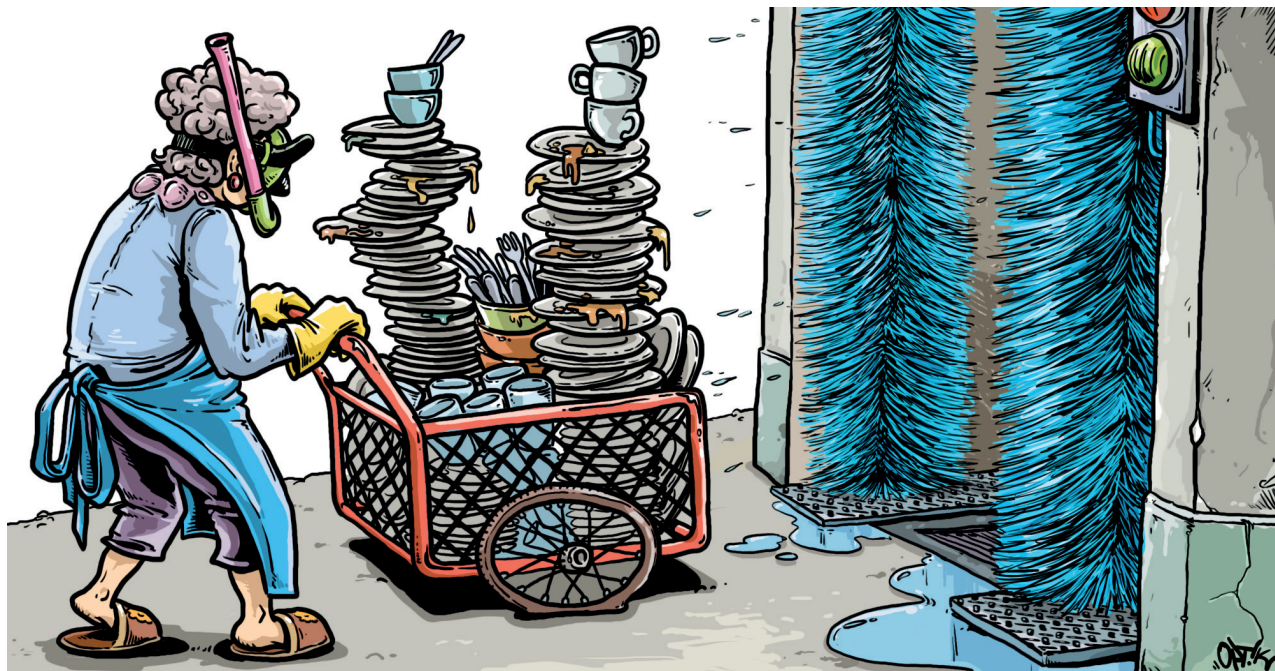
PARANORMÁLNÍ DOMÁCNOST

V našem bytě dochází už delší dobu k jevům, které bych označil za paranormální. Mojí racionální ženě se tyto jevy ale vytrvale jeví spíše tak, že nedostatečně udržují naši domácnost. Tak třeba ta žárovka v kuchyni. Čas od času dost divně bliká. Něco se se mnou zjevně snaží spojit a chce mi cosi sdělit. Moje žena byla ale zatím vždy rychlejší: „Ty seš nemožnej. Proč tu blbou žárovku konečně nevyměníš?“ Nechci ji děsit pravou podstatou toho, co se u nás doma děje, zvlášť po tom, co zničehonic spadl ten obraz, který jsem nedávno přitloukl. Její otázku „Je tohle normální?“ jsem tehdy raději nechal bez odpovědi. Jenže to neskončilo. Onehdy se náhle zřítíla hromada papírů z mého psacího stolu. Moji ženu to rozrušilo tak, že začala křičet. Na mě. Bylo jasné, že čelíme ne-

známé síle, která se snaží vnést do naší domácnosti negativní energii. Uznala to částečně i moje žena: „To je teda fakt síla... Jakej ty máš bordel na stole!“

Následovala diskuze o tom, kdo může za další znepokojující jevy v našem bytě, jejímž výsledkem bylo, že já. Dostal jsem otázky, při kterých běhal mráz po zádech. Proč už jsem dávno neudělal něco s tím, že se pořád samovolně otevírají dveře od skříně? A co ta trouba, která začne najednou cinkat, i když nepeče? A hlavně: co bude s tou tiskárnou, která občas sama od sebe vytiskne kontrolní stránku uprostřed noci? Pokusil jsem se jí vysvětlit, že jde o paranormální jevy, ale v tom praskly dveře a ona tam najednou už nebyla.

A to jsem jí ještě neřekl to nejhorší. Už několik let se v naší domácnosti samovolně přemisťují předměty. Jisté věci, které prokazatelně dám na nějaké místo, se náhle ztratí a najdu je až po mnoha dnech na zcela jiném místě, většinou vyprané a poskládané. Jiné jsem nenašel doted'. Uznejte, to přece není normální.

RECEPT NA STARÁ KOLENA

Z české politické kuchyně se při hledání receptu na důchodovou reformu line vůně, která musí praštit do nosu každého člověka v produktivním věku. Jako jeden z těch, kteří tuhle pochoutku budou jednou konzumovat, bych rád tento recept, kterým čeští politici rozhodně obohatí světovou gastronomii, zaznamenal.

Nejdříve zaděláme na pořádný průšvih a necháme dvacet let kynout. Mezitím vaříme z vody, dokud neprovaříme několik desítek miliard korun. Až to začne bublat, umyjeme si nad tím ruce a nameleme spoustu hovadin. A když zjistíme, že už máme fakt máslo na hlavě, rychle ze všech uděláme trouby a honem se snažíme něco upéct. Zvýšíme daň a hranici odchodu do důchodu, čímž rychle přivedeme většinu populace do varu. Za stálého míchání jablek a hrušek přiléváme olej do ohně a nepřestáváme strašit, že nebude co

jíst. Ovšem ty největší chuťovky si zatím necháváme pod pokličkou. I kdyby se pokrájeli na kostičky, nepřipustíme, aby se do toho míchali odborníci, kteří tvrdí, že to bude fakt maso. Všechny oponenty upozorňující na to, že to bude hodně vostrý a taky dost mastný, pořádně osolíme, utřeme a následně smažíme ve vlastní šťávě, dokud nezměknou. Nakonec odtrhneme všem pořádně od úst, přidáme několik hrstí politických slibů s krátkou dobou trvanlivosti, zalijeme vývarem z tůdle nůdle a řekneme „sýr“. Ještě okořeníme pár bonmoty, necháme odležet a slibujeme, jak se za třicet let báječně pomějeme. Zatímco, sami dobře naložení, neustále užíváme, těm nejhladovějším zatím nabídneme flexibilní předkrm „Z ruky do huby a z huby do ruky“.

Servírujeme s úsměvem v roce 2040 jako houby s octem a těm, kteří by snad připomínali, že to mělo být pečené kuřátko, to pořádně osladíme. Všem, kteří se takto nechali vypéct, přejeme dobrou chuť.

VYHOĎME HO Z KOLA VEN

Z domova mi do práce vede značená městská cyklostezka. Každých dvacet metrů je na zemi namalované jízdní kolo. Kolem cyklostezky vede chodník. Člověk by řekl, že to stačí k tomu, aby bez pocitu viny jezdil do práce na kole. Nestačí. Vysvětlím to názorně.

Představte si, že jedete autem po silnici pro motorová vozidla, ale tentokrát budete zažívat stejné věci jako cyklista na značené cyklostezce. Připraveni? Dobře, právě jste se rozjeli. No, tak rovnou dupněte na brzdou, protože přímo uprostřed silnice stojí tři ženy v družném hovoru, opevněny vozovou hradbou kočárků. Zastavíte. Zatroubíte. Nic. Zkusíte je objet. Na silnici není moc místa, a i když to vezmete přes škarpu, všimnou si vás. Pohrdavě si vás změří a jedna z nich sykne: „Nás rovnou přejed!“ Odoláte tomu pokušení

a jedete dál. Už tam skoro dáváte dvojku, ale náhle vidíte, že se přímo proti vám po silnici hrne dav lidí. Říkáte si, že snad udělají na silnici vašemu autu aspoň trochu místa. Neudělají. Musíte to vzít přes chodník. Tam už na vás ale čeká důchodce v právu. Kopne vám do auta: „Co jezdíš po chodníku, ty grázle, to ti nestačí silnice?!“ Vrátíte se na silnici, ale na kola se vám namotají vodítka na psy, jejichž majitelé na vás cosi štekají. Snažíte se odtamtud vymotat, šlápnete na to, ale vzápětí to zabrzdíte těsně před děckem, které se na vozovce právě rozvalilo na protest proti nějaké rodičovské křivdě. „Seš normální? Já tě zmaluju, ty parchante,“ řve otec dítěte. Chvilí trvá, než pochopíte, že to říká vám. Ujíždíte před spravedlivým hněvem a ještě párkrát od někoho zaslechnete: „Co tady jezdíš, hergot!“ Nakonec vám to nedá, a tak zastavíte, vystoupíte z auta a řeknete: „Ale vždyť je to značená silnice pro auta, proboha!“ A nejspíš uslyšíte něco jako: „Hele, nebuď drzej, nebo na tebe zavolám policajty!“

PŘÍBALOVÉ ÚČINKY

Vždy jsem si myslel, že příbalové letáky jsou v krabičkách s léky jen proto, aby v nich léčivo nechrástilo. Teď už ale vím, že jsou mnohem důležitější. Představte si, že máte zažívací potíže a užíváte lék, o kterém si v tom pečlivě poskládaném papírku následně přečtete, že má tyto vedlejší účinky: *bolesti hlavy, zmatenost, závratě, deprese, zažívací potíže(!), suchost úst, nespavost a neschopnost sedět v klidu, neklid nohou a přešlapování*. Zhoršení svého stavu nejspíš zaregistrujete už po prvním přečtení příbalového letáku, protože v reakci na podané informace zaznamenate minimálně čtyři popsané příznaky (suchost v ústech, zmatenost, neklid nohou a přešlapování). Po druhém přečtení budete mít všechny.

Naštěstí se v letáčku člověk dozví i to, kde udělal chybu. Většinou když si marnými pokusy složit letáček zpátky do krabičky krátí dlouhou chvíli a do oka

mu při tom padne zlověstná věta: *Přečtete si příbalovou informaci DŘÍVE, než začnete lék užívat*. Ukazuje se, že je to důležité pravidlo. Rozhodl jsem se totiž raději přečíst si dopředu všechny letáčky u léků, které mám doma, a zjistil jsem, že mají neskutečné léčebné účinky! Myslím ty letáčky.

Tak třeba u kloktadla, *které je obvykle dobře snášeno*, jsem se dozvěděl, že *může dojít k výskytu otoků rtů, jazyka, víček, dlaní a pohlavních orgánů*. Na kloktadlo slušný záběr. Už jen nabytí této znalosti vám garantuje, že vás přestane okamžitě škrábat v krku. Místo léku na bolest zase každou bolest spolehlivě vyléčí jeho příbalová informace: *Léčba přípravkem by při prvních známkách poškození jater měla být ukončena*.

V každém tom papírku najdete podobně ozdravnou pasáž. Stejně jako tam vždy najdete výzvu *Pokud máte nějaké otázky, zeptejte se svého lékárníka*. Mám jen jednu: Prodáte mi příště jen ty příbalové letáčky? Zabírají totiž skvěle.

KDYBY BYLI POHLREICH S BABICOU STAVBAŘI

Babica: Tak tě vítám u mě na stavbě. Je to taková jednoduchá stavba, která nedá moc práce a kterou si může postavit každý.

Pohlreich: Máš tady pěkný bordel, ty vole. Hele, míchačka. Co ti to z toho teče za sraju?

Babica: Tak pozor, to je poctivej český beton. To mám do základů.

Pohlreich: Ahá, tak to jo, vole! A co do toho dáváš?

Babica: No tak hlavně hodně vody, to je základ, špetku písku, šterku a trochu toho cementu. A kdo třeba nemá doma moc cementu, tak si tam dá míň cementu, a teď důležitý, kdo nemá žádný cement, tak si tam dá nějaký jinej prášek, víc vody... no a pak co kdo doma najde, že jo.

Pohlreich: Mně jebne. To vypadá hůř, než když klokan chytne střevní chřipku. To budu tuhej dřív já než tenhle beton! A tady tyhle ztvrdlý psí chanky

fakt slyšej na jméno Písek, jo?

Babica: Já stavím pro obyčejný lidi a ne pro snoby. Když nějakou ingredienci nemám, tak si tam dám jinou.

Pohlreich: No jo, ty vole, ale pak se nediv, že když tenhle výstavní průjem naliješ do základů, tak se ti to drolí jak make-up vysloužilý pornohvězdy. Dyť to tady celý někomu přistane na palici, ty vole!

Babica: Já jen ukazuju lidem, jak si můžou postavit jednoduchý baráky za málo peněz. Lidi v tom pak bydlej a jsou spokojení.

Pohlreich: Ty to fakt nevidíš? Dyť i ty míchače se z toho tvýho poctivýho českýho betonu chce vrhnout!

Babica: Úspěch se v Čechách prostě neodpouští.

Pohlreich: Hele, zase ti to teče ven.

Babica: No, to je supr, to je vončo. Ještě do tohodlenc nasypem takhlenc todlenc, aby se to trochu zahustilo.

Pohlreich: A co to jako je, ty vole?

Babica: Nevím, ale seženeš to všude.

O MYŠÍCH A LIDECH

Jen málokterý živočich vděčí člověku za tolik jako myš. Genetická příbuznost lidí a těchto malých hlodavců totiž pánu tvorstva umožnila, aby toho pro ně mnoho vykonal. Uvědomuji si to znovu a znovu, když čtu články ze světa vědy. Tak například, člověk myším už ukázal, jak umí být život velice povznášející (*V NASA přiměli myš k levitaci. Volně se vznášející hlodavec poslouží k výzkumu stavu kostí v prostředí s nízkou gravitací*), vytříbil jim hudební vkus (*Rocková hudba myším škodí*) nebo jim výrazně zpestřil sexuální zážitky (*Vědci zapnuli myším homosexualitu. Umějí jim i přepnout pohlaví*).

Životy hlodavců člověk navíc nejen prodloužil (*Tým profesora Kona vytvořil myš, která měla dvě matky. Žila déle*), ale přinesl do nich i nové podněty (*Vědci myši naučili, aby se bály elektrického šoku vždy, když se objeví červené světlo*). Díky tomu tihle

tvorové poznali tajemství, na kterém je založena celá západní civilizace: zvyknout se dá na všechno, hlavně, když je pořád co žrát (*Zatímco běžné myši při rozsvícení červené žárovky přestaly žrát, obézní myši žraly klidně dál*). Tihle hlodavečkové se tak zároveň naučili leccos překousnout. Aby ne, když *Vědci nechali myším vyrůst náhradní zuby*. Při tak pěkném a intenzivním vztahu dvou tvorů není divu, když se ukazuje, že v každé myšce může být kus člověka (*Vědecký tým vypěstoval lidskou ledvinu v těle myši*). A naopak, že i docela malý hlodavec může ve vztahu s člověkem, byť dočasně, nechat velký kus srdíčka (*Myším, kterým vědci odstranili část srdce, po třech týdnech zase dorostlo*).

Přes to všechno se stále najdou škarohlídové, kteří říkají, že se to myším moc nelíbí a že nám to, co na nich provádíme, nikdy nezapomenou. Odpověděl bych jim takto: *Vědci už dovedou vymazat myši vzpomínky*.

VOD TAHU K TAHU

Každého někdy napadlo, proč vrcholoví fotbalisté vydělávají tolik peněz. V čem jsou o tolik lepší než třeba vrcholoví šachisté? Myslím, že je to hlavně v tom, jak dokážou fotbalisté utkáni po jeho skončení rozebrat. Kdyby se od nich šachisté něco přiučili, třeba by časem v Brankách, bodech, vteřinách běžně zaznívaly strhující výpovědi borců černobílé magie.

Jak byste zhodnotil to utkání?

(odplivne si) Tak určitě. V šachu hrajou bílí proti černým, že jo, bílí začínaj a vyhrát může jen jeden. My sme do toho šli s tím, že musíme hrát svou hru, jít vod tahu k tahu a nedívat se moc dopředu.

Ze začátku jste byli dost aktivní.

No tak určitě. Šachovnice má 64 polí a na každý straně je 16 figurek. Pokud nejdeš pěšcama dopředu, nemůžeš čekat dobrej výsledek. Ale soupeř hrál

ze zajištěný obrany a dobře napadal, a nám chyběl důraz v koncovce.

Soupeře jste ale potrápili. Kolem 40. tahu musel čelit několika nepříjemným šachům.

Určitě. Šachy jsou vo šachách a na desce máš dva krále. My sme se dneska soustředili hlavně na toho soupeřova, ale nakonec je to vždycky vo tom matu, že jo. Můžeš mít spoustu krásnejch šachů, ale pokud nedáš mat, tak prostě nemůžeš pomýšlet na slušnej výsledek.

V 65. tahu jste ale mohl dát jednoduchý mat a utkání rozhodnout. Co se tam stalo?

Tak stalo se zase to, co by se stávat nemělo. Máme fakt dobrý střelce, ale prostě to tam nedáme. Takový maty jsou přesně ty maty, který musíme dávat. Jak se říká: Nedáš, dostaneš. To se dneska potvrdilo. Soupeř šel do brejku na dámským křídle a dostali jsme takový dva dost laciný šachy a nakonec takovej úplně zbytečnej mat. A to už se pak prostě těžko votáčí, no...

S TRAKTOREM V POSTELI

Domov je místo, kde se člověk cítí bezpečně, kde hledá ztracenou rovnováhu. Ano, jistě. Jak ale chcete hledat rovnováhu někde, kde se každou chvíli na něčem rozmáznete! Jde o to, že náš malý syn objevuje svět kolem sebe tak, že neustále mění souřadnice různých předmětů. A pokud těmi souřadnicemi zrovna procházíte, může být vašemu rovnoměrnému přímočarému pohybu náhle uděleno nečekané zrychlení. Může se vám pak stejně jako mně stát, že i když je to na záchod třeba jen pár metrů, nakonec se tam svezete autem. Nedávno jsem na to slušně šlápl třeba s rolls-roycem, ale občas se projedu i vláčkem.

Rovnoměrný přímočarý pohyb se u nás doma zkrátka nevyplácí. Stejně jako ráno vesele vyskočit z postele. To by mě přistavený vozíček, který řídí svítící medvěd, mohl dovézt až do nemocnice. Ne-

vadí, stejně mi po noci, kdy jsem se jen převaloval, není moc do skoku. Až teď jsem totiž zjistil, že jsem měl v posteli důmyslně zastlanou naběračku. A tak se raději ještě přitulím ke své ženě. Ta vydá nezvykle naléhavé zavrnění (vrn vrn) a mě potěší, že i po těch letech mezi námi něco je. Ovšem jen do doby, než zjistím, že to něco mezi námi je traktor. Raději opatrně vstanu, sednu na tříkolku a bezpečně dojedu do koupelny. Po cestě do kuchyně pak sice přejedu psa a něco, co se mi nalepí na kolo, ale jinak ráno přežiju bez vážnější újmy. Když teda nepočítám, že při obouvání najdu v botě krokodýla.

Celý den pak myslím na to, že by se u nás doma mělo něco změnit. Když se vracím domů, čeká mě překvapení. Vcházím do dveří a vidím, že domov je uklizený, nikde žádné předměty s nebezpečnými souřadnicemi. Překvapením padám na zadek. Když prosvištím kolem obýváku, zaslechnu jen: „Oliverku, ještě musíme uklidit ty kuličky... Kampak jsi je dal?“

PŘEKROČIT RUBIKON

Když pomineme dlažební kostku, je Rubikova kostka určitě kostkou, která v historii potrápila nejvíce hlav. Válí se v každé slušné rodině. Pamatuju si, jak ji v roce 1985 otec obřadně položil přede mě a mého bratra a jak jsme s ní párkrát nadšeně pootočili. Otec zesinal. „Dejte to sem!“ Po třech hodinách urputného boje ji odložil se slovy: „Tak ste to zničili, volové.“ Nedávno se mi při úklidu dostala znovu do ruky. Z náhlého popudu jsem se rozhodl zachránit rodninou čest a složit ji.

Když zadáte do Googlu „Rubikova kostka“, vypadne vám víc odkazů, než když tam napíšete „Zlobivé studentky v bikinách“. A zjistíte, že svět se dělí na ty, co už ji složili, a na ty, co ještě ne. Ti první mají ke kostce téměř erotický vztah, přičemž se na ty druhé stále vytahují a v internetových diskuzích přicházejí s dalšími a dalšími „jednoduchými návody“.

Jenže když je vyzkoušíte, dojde dříve nebo později k této situaci: Kostka je vržena. Naštvaně do kouta, v mém případě tak, až z ní odlétly dvě kostičky. Jenže to už jste překročili Rubikon. Prostě vám to nedá. Hergot, vždyť světový rekord je šest sekund! Přidělal jsem kostičky zpět a snažil se dál. I po několika dnech jsem ale zaboha nemohl složit poslední vrstvu, a to mi přitom v jednom testu na webu vyšlo, že mám IQ 145 a vyhrávám malý dárek. Nakonec jsem popsal svůj problém v jedné z diskuzí. Odpověď byla strašná. „Jistě ses snažil, ale tvoje kostka je v tzv. nesložitelné pozici. Zřejmě někdo netrpělivý před tebou nějaké dílky oddělal a potom je nasadil špatně.“

Chtělo se mi plakat, ale pak mi padl do oka příspěvek jedné řešitelky. K jejímu zenovému přístupu k Rubikově kostce jsem okamžitě konvertoval. „Já ji mám rozházenou a nemůžu ji složit, ale jinak jsem s ní spokojená.“

MUDR. POLITIK

Exodu lékařů z nemocnic, jímž vyhrožovala výzva Děkuje, odcházíme, se nebojím. Všiml jsem si totiž, že je v naší zemi spousta politiků, kteří zdravotnictví opravdu rozumí. A tak myslím, že by politici mohli klidně a bez větších problémů nastoupit na místa doktorů. Vypadalo by to asi následovně.

U lůžka pacienta.

„Pane doktore, tady pan Kahánek si stěžuje na velké bolesti břicha.“

„Zadali jsme podrobnou studii současného stavu a její výsledky už za pár týdnů ukážou, jak v této věci postupovat.“

„Vždyť zhubnul už dvacet kilo. Výživu přijímá jen nitrožilně.“

„My jsme již na začátku jasně deklarovali, že utáh-

nout opasek si bude muset opravdu každý.“

„Vždyť je skoro průhlednej!“

„Ano, jistě, vše musí být zcela transparentní.“

„Ale podle výsledků...“

„Ne, ne. Počkejme si opravdu na ty skutečné výsledky.“

„Ale to už bude asi pozdě!“

„Není naše vina, že se promrhalo tolik času a že jsme se dnes ocitli tam, kde jsme se ocitli.“

„Potřebuje operaci. Musíme připravit nástroje!“

„My máme nástroje připravené a jsme připraveni tyto nástroje použít. Ale nelze se teď pod nějakým tlakem vrhat do nějakých náhlých, překotných řešení.“

„Ale pane doktore, měli bysme ho co nejdříve otevřít.“

„Já bych to už opravdu neotvíral.“

„Červená kontrolka bliká!“

„To je jistý signál, který v poslední době vnímáme a vnímáme ho velice intenzivně. A já vám mohu slíbit, že se jím určitě budeme v nejbližších týdnech zabývat.“

„Ale vždyť jsou u pacienta ohroženy základní funkce!“

„O mně je velmi dobře známo, že na funkcích nijak zvlášť nelpím.“

„Tak, sakra, dělejte přece něco!“

„V tuto chvíli a za těchto podmínek nemáme ke konkrétním krokům dostatečný prostor.“

„Doktore, už nedýchá.“

„To je poněkud extrémní řešení problému, ale pokud se takto občan svobodně rozhodne, my mu v tom nemůžeme bránit. A myslím, že tohle ani nemusíme nijak zvlášť pitvat.“